

DAISY O'SHEA

Klíč ke šťěstí

Zlomené srdce, divoké Irsko a láska,
která dokáže všechno napravit

UKÁZKA Z KNIHY:

Sean zajede ke kraji silnice a zatažením za ruční brzdu zastaví u šedé, zchátralé budovy, která se smutně a opuštěně krčí uprostřed bujného plevelu. Chvilí na ni nevěřicně zírám a pak obrátím ohromený pohled k Seanovi. „Tohle je dědův dům?“

„Jo, tady žil McCarthy.“

Srdce mi ztěžkne. Tohle má být ta chalupa, v níž jsem si představovala, že budeme bydlet? Seskočím dolů a vysadím Olivii z auta. Obě doslova padáme únavou, protože nám trvalo dva dlouhé, strastiplné dny se sem dostat. Cítím, jak ze mě vyprchává veškerá síla. Nejspíš už jsem ale vyplakala všechny slzy, neboť mě místo toho zaplaví šokovaný klid.

Děda měl jen jednu jedinou malinkou, drahocennou černobílou fotografii, na které stojí před chalupou spolu s otcem a bratrem. Ani jsem nevěděla, že babička tu chalupu zdědila, dokud mi ji nenabídla. *Však tam stejně nikdo nebydlí, prohlásila, a pro tebe to v tvé situaci bude ideální.* Vzpomínám si, jak mě s jistým úžasem napadlo, že budu mít vlastní domov. Něco, co není Grahamovo.

(...)

Tehdy jsem si vzpomněla na ten velký železný klíč, který mi dala v den mé svatby, a konečně mi došlo, k čemu je. Celou dobu věděla, že jednoho dne budu chtít utéct.

Klíč ke šťestí

DAISY O'SHEA

Klíč ke šťěstí

Přeložila Michaela Vavrušová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © Daisy O'Shea, 2024

First published in Great Britain in 2024

by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Obálka © Dissect Designs

Translation © Michaela Vavrušová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-967-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-966-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-914-0 (print)

1

GRACE

Než dorazíme do Holyheadu, je už pozdě odpoledne. Vystřídaly jsme tři vlaky, urazily nespočet kilometrů, které jsme vůbec urazit nemusely, a Olivia, byť ji miluji celým svým srdcem, vyvádí víc, než jsem čekala. Mému již tak chabému duševnímu stavu tím ani trochu nepomáhá. Nudí se, ale hračky ji nezajímají; je unavená, ale spát nechce; má hlad, ale odmítá sníst sendviče, které jsem nám koupila – ačkoli to jí nedokážu mít za zlé. Toustový chleba je ubohou náhražkou za křupavé čerstvě upečené bochníky, na jaké je zvyklá z pekárny v Cheltenhamu. Mohla jsem nám připravit sendviče doma a vzít s sebou termosku, jenže jsem si dělala oprávněné starosti s tím, kolik toho budu vláčet.

Jsem vyčerpaná, ale jakmile se ocitneme na trajektovém terminálu, Oliiviino nekonečné „*už tam budem?*“ naštěstí ustane. Voda se před námi rozprostírá jako mohutný lán šedi, nepřiliš odlišný od oblohy, na níž krouží rackové a vyráží ze sebe neutuchající hladové skřeky. Slabý vánek k nám zavane osvěžující vůni soli, čímž malinko pozvedne mou skleslou náladu.

„Tím pojedeme?“ zeptá se Olivia a zaujatě si trajekt prohlíží.

„Ano, zlatíčko. Jedeme do Irska. Tam se totiž narodila prababička.“

A Grahama v životě nenapadne nás tam hledat.

Graham nikdy nejevil přehnaný zájem o původ mé rodiny a teď poprvé jsem za to vděčná. Když jsem začínala uvažovat o útěku, honily se mi hlavou všechny možné i nemožné destinace, včetně Austrálie – čím dál, tím líp. Jenže nákup letenek by za námi zanechal stopu, kterou by Graham mohl sledovat. Zato Irsko máme co by kamenem dohodil, a přitom je tak nenápadné, až je takřka neviditelné. Zvláštní, že jsem na něj vůbec nepomyslela, dokud mi to nenavrhla babička.

Olivia dotírá dál. „Ale je to tam, jak je pláž?“

„Pláží na světě existuje spousta. To přece víš – prohlížely jsme si spolu glóbus.“

„Jo, ale jsme na té správné pláži?“

„Ještě ne, zlatíčko. Teď se svezeme na lodi, přes noc přespíme v hotelu a na naši pláž vyrazíme až ráno.“

Roztřesou se jí rty. „Jsem unavená. Chci jet domů.“

„Já vím, že jsi unavená, беруško. Taky jsem unavená. Ale nebude to bezva, až tam dorazíme?“

„Bude tam i táta?“

„Ne, říkala jsem ti, že táta musí pracovat. Tohle je dovolená jen pro nás dvě.“

Dovolená, ze které se snad časem stane úplně nový život.

Povzdechnu si. Nemám to Olivii jak vysvětlit, a tak jenom doufám, že má láska k ní jí pomůže překonat to trauma, které ji čeká, až si uvědomí, že její otec již nebude součástí našeho života. Prozatím se ale musím tvářit, jako bychom byly na dovolené, než si utřídím myšlenky. Chudinka Olivia nikdy nepoznala nic jiného než náš velký dům, ve kterém má vlastní pokoj plný všeho, co jí může milující matka – a peníze, když už ne pozornost jejího otce – dopřát. Rozhodně to pro ni bude kulturní šok. Ale my se s tím nějak popereme. Musíme.

„Můžu mu zavolat a dát mu vědět, že jsme v pořádku dojely,“ konstatuje.

„Dobře. Až budeme na hotelu.“

Nehádám se s ní. Tahle malá lež mi umožní v klidu zaplatit za dva pěší pasažéry na *Leinster* do Dublinu. Personál nás prakticky okamžitě nasměruje k naložovacímu stanovišti, kde se svalím na dřevěnou lavičku, zmožená vyčerpáním. Už před několika týdny jsem to celé naplánovala tak, abychom tu byly víceméně na čas, ale kvůli všem těm zmatkům, které privatizace působí na železnicích, jsme zmeškaly navazující vlak. Málem jsem se z toho v té chvíli sesypala. Vůbec jsem nechápala, jak mě kdy mohlo napadnout, že by mi to snad skutečně vyšlo. Pak nám ale zdánlivě vševědoucí průvodčí britských drah našel jinou trasu, kterou bychom to sem s trochou štěstí měly stihnout včas.

Když se na to dívám zpětně, musím uznat, že to bylo opravdu ohromné štěstí.

V čekárně pro cestující si Olivii vysadím na klín, houpám ji a broukám jí jeden z dětských popěveků, které se naučila ve škole. Oči se jí lesknou a tělo má ochablé únavou. Odhrnu jí z obličejce pár světlých kudrlinek, které se jí lepí na čelo, a zašeptám: „Ještě nespi, zlatíčko. Teď budeme nasedat na loď a na lodi budeš mít nachystanou postel.“

„Nechci na loď. Chci svoji vlastní postel.“

„Jsme na dovolené, broučku. Na dovolené přece vždycky spíme v cizích postelích.“

„Já nechci.“

Jejímu knourání učiní přítrž širokánské zívnutí. O pár minut později se zábrana na lávce pro pěší pasažéry díkybohu odklopí a nějaký muž nám pokyne, abychom začali nastupovat. Zvednu se z lavičky, ale Olivia se mě odmítá pustit a nechat se postavit na zem. Visí na mně jako opice. Zrovna přemýšlím, jak s ní unesu ještě dva kufry a batoh, když vtom se u mě zastaví postarší šedovlasý pán v ošuntělém tvídovém saku, dotkne se rukou čepice na hlavě a se silným dublinským přízvukem prohlásí: „Paninko, vy vypadáte celá zdrchaná, no baže jo. Co aby vám tady staroch prokázal službu?“

„Moc se omlouvám,“ odpovím, dočista vyvedená z míry. „Jen to nechte. Jsou příliš těžké. Určitě se najde někdo jiný...“

Jenže všichni ostatní se hrnou na loď a s odvrácenými pohledy nás netečně mřejí. Dokonce i zaměstnanci jako by se snažili si problému nevšímat. Nejspíš nedostávají dost zaplaceného na to, aby je takové věci zajímaly. Ale copak se lidé nezajímají o druhé z laskavosti?

„Šak sou lehké jak pápěří,“ zalže pán, popadne kufry do rukou a vykročí k lodi. „Byl sem na návštěvě za vlastní rodinou, víte? Mám pět kluků a dvě holky. Tři kluci bydlí v New Yorku, dva v Birminghamu a holky sou hezky doma se špuntama. Mám sedmnáct vnoučat,“ zafuní pyšně, „a další dvě sou na cestě.“

„To je báječné,“ prohodím, ačkoli ve skutečnosti si to nemyslím. Nechápu, proč se považuje za úspěch, když muž zplodí celý klan, zvláště když je naše planeta už tak přelidněná. Pán je ale hodný a ulehčí nám situaci hned v několika směrech. Na trajektu se totiž vyzná a zavede nás přímo do kajut. Ta naše je stísněná, se dvěma lůžky a oknem oprýskaným od soli.

„Moc vám děkuji,“ obrátím se vděčně ke starému muži, který zůstane stát s hlavou nakloněnou na stranu, jako by čekal, že mu na oplátku také povyprávím svůj příběh. „Ale myslím, že ji budu muset uložit.“

„Beze všeho,“ odvětví a na rozloučenou si dvěma prsty nadzvedne čepici. Potom vycouvá ven a zavře za sebou dveře.

Sesunu se na úzkou postel, přitáhnou si schoulenou Olivii k tělu a začnu jí broukat ukolébavku. Usne během pár minut. I já jsem vyčerpaná, jak mentálně, tak fyzicky. Chvilí mi ale trvá, než se dokážu uvolnit. Skoro mě překvapuje, že jsme se dostaly tak daleko, aniž by nás Graham dostihl. Na každém kroku naší cesty jsem si představovala, jak za námi ujíždí a je nám čím dál těsněji v patách. Možná dokonce pluje na stejném trajektu, hned ve vedlejší kajutě, a číhá na příležitost, kdy bude moct Olivii ukradnout zpátky. Zrychlí se mi dech a já se musím přinutit dýchat pomalu a vyrovnaně. Nemůžu dovolit, aby má představivost převládla nad mým odhodláním. Nezachraňuji jenom sebe, zachraňuji také svou dceru.

Probudí mě klakson, který zahouká z reproduktorů, aby nás upozornil, že se blížíme do přístaviště. Musela jsem prospat celou čtyřhodinovou plavbu.

Na umývání není čas, a tak Olivii alespoň učešu a dohlédnu na to, že si vyčistí zuby. Je zamlklá, zmatená a probodává mě obviňujícím pohledem plným bezmoci, protože už jí došlo, že se nejedná o žádnou normální dovolenou. Graham mívá všechno zorganizované tak, aby to šlapalo jako hodinky: vlaky jezdí včas a nabízejí prvotřídní pohodlí, do hotelů nás vozí šoféři a portýři nám nosí zavazadla do pokojů, kde jsou opravdové postele, v nichž se dá spát.

Na noc nám chci sehnat hotel, protože nazítří nás čeká další náročný den plný cestování. Jakmile ovšem dorazíme na chalupu, tak už bude všechno dobré. Babička mě varovala, že to bude prosté bydlení. Dokonce budu muset brát vodu ze studny! Ale jestli tam dokázalo přežít několik generací dědovy rodiny, tak my to zvládneme taky. Když otevřu dveře, ke svému údivu za nimi najdu stát svého někdejšího zachránce.

„Patrick k vašim službám, madam,“ pronese a smekne čepici. „Tak mě napadlo, že bysem vám mohl vzít ty bágly.“ Skloní se k Olivii. „A jakpak se má tadyhle roztomiloučká Růženka? Po schrupnutí určitě líp, co?“

„Nejsem žádná Růženka,“ ohradí se Olivia. „Jsem Olivia Adamsová a můj otec si pro mě co nevidět přijede a odveze mě pryč.“

Její výrok mě poněkud vykolejí, protože se jí povedlo jednou větou vypovědět celý náš příběh. „Je unavená,“ zamluvím to. „Jedeme na prázdniny na chalupu mého pradědečka.“

Nezmíním se, že tam pradědeček už nebude nebo že mi dělá nemalé starosti, jak nás přijmou místní. Ačkoli jsem původem Irka, vůbec to tak nezní. Štve mě, že lidi dokážou nenávidět člověka za něco, co sám nemůže ovlivnit, třeba za jeho přízvuk, za to, kde se narodil, nebo za to, kdo jsou jeho rodiče. Olivii momentální tón nám ale žádné přátele zaručeně nezíská.

Patricka se to nicméně zřejmě nedotklo, protože se navzdory mým protestům chopí našich kufrů.

Sotva vyjdeme na čerstvý vzduch, okamžitě poznám, že jsem v cizí zemi. Rozhlédnu se po okolních jeřábech, skladištích a řadových domech, které stojí opodál na malé vyvýšenině, a přemýšlím, proč to tak cítím, když se zdejší prostředí vlastně příliš neliší od Birminghamu, kde jsem vyrostla.

„Nevíte náhodou, kde bych sehnala taxíka?“ zeptám se.

Ukáže mi bradou směr a dá se do kroku. „Kampak míříte?“

„Pro dnešek do hotelu,“ odpovím. „Musíme si odpočinout, než přijdu na to, jak se dostat dolů na jih. Ještě nikdy jsme v Irsku nebyly, takže se tu vůbec neorientuji.“

„Hledáte dobrý hotel?“ prohodí s pokřiveným úsměvem, protože si nejspíš všiml, že se naše kufrы pyšní logem Harrods.

„Žádný Ritz,“ opáčím suše, „ale zase něco lepšího než ubytovnu.“

„Takže Gresham.“

„Není to tam drahé?“

„Nabízejí i obyčejné pokoje a máte ho rovnou v centru. Podle mě pro vás bude ideální. Ale heleďte se,“ dodá. „Do města je to pár kilometrů. Můžem vás tam hodit. Nemusíte si brát taxíka.“

Postaví kufrы na zem a zamává na kohosi v dálce. O okamžik později k nám přijde mladý muž, štíhlý a v dobré kondici, s vlídným úsměvem na tváři. Položí Patrickovi dlaň na rameno a vrhne na mě s Olivíí zvědavý pohled. „Jak se vede, dědo? Za vodou všechno v cajku?“

„Dobré, dobré, dobré,“ vychrlí ze sebe Patrick s kadencí kulometu. „Tady ta madam s malou potřebujou zavézt do města.“

„Já jsem Grace,“ představím se a natáhnu před sebe ruku. „A tohle je moje dcera Olivia.“

Muž mi krátce stiskne pravici a obě nás obdaří okouzlujícím úsměvem. „Jasňačka. Poďte za mnou. Auto sem nechal támdlenc.“ Zvedne ze země naše zavazadla, jako by nic nevážila, a vyrazí k autu. Vezmu Olivii za ruku a vykročím za ním, zaskočená tím, jak jednoduše se nám dostalo téhle nečekané pomoci.

Zatímco se přesouváme, starý pán svému vnukovi podrobně referuje o jeho rodině v Anglii. Všichni se mají dobře, jasně že. Daří

se jim. Chlapi pracují v ocelárnách, jenomže začínají kolovat zvěsti, že se možná budou zavírat. Ale šak Bůh se postará, no ne? Ženský maj plné ruce práce, šak jistě, dyť caparti pasou po jídle jak smečka štěňat.

Mladý muž se zastaví u čehosi, co kdysi bývala cortina. Slovem „auto“ se ten pozůstatek vozu rozhodně nazvat nedá. Je to vrak na kolečkách a já žasnu, že vůbec zvládne vyjet na silnici. Oranžový lak plynule přechází v rez a mizí v dírách, skrze které je vidět náprava. Kapota drží dole jen díky tomu, že je přivázaná motouzem, a po zadním skle se rozbíhá pavučina prasklin, jako kdyby do něj někdo praštil cihlou. Možná že taky praštil.

Nevím, jestli se mám smát, nebo odvoz odmítnout, ale ze zdvořilosti neudělám ani jedno. Muž naloží moje zavazadla do kufru auta, který zaklapne jedním důrazným úderem, protože špatně dovírá. Můj postarší zachránce mi nabídne místo na předním sedadle, ale já raději sáhnu po klíče zadních dveří. „Bude lepší, když si sednu k Olivii.“ Nechtěla by sedět vedle cizího člověka, ať je hodný, nebo ne.

Pokusím se dveře otevřít, ale jsou zaseknuté. Patrickův vnuk se přese mě natáhne a vši silou jimi trhne. S kvílivým zaskřípěním se otevrou a on nám pokyne, abychom si nastoupily, jako by to byl nějaký honosný kočár. Ještě dodá: „Bacha na podlahu, jo? Je kapánek vachrlatá.“

Zabouchne za námi dveře s takovou razancí, až obě nadskočíme. Zazubím se na Olivii a ta se díkybohu zazubí nazpět. Svým způsobem je to koneckonců dobrodružství.

„Táta má rolls-royce,“ pochlubí se Olivia, když se plynule rozjedeme. Motor je patrně v lepším stavu než zbytek auta.

Nejradši bych se samou hanbou zanořila do čalounění.

„No teda, vážně?“ odpoví Patrick a přes rameno se na nás ohlédne. Slyším v jeho hlase úsměv, i když na pohled ho vidět nejde.

„Jo, a je stříbrný jako princeznovské šaty. Někdy v něm jezdí do práce a mě svezí s sebou. Ale moc často ne. Máma mě většinou vozí do školy v modrém volkswagenu, protože je to bezpečné auto.“

„A kolikpak máš roků, Olivie?“

Nějak se mu podařilo zapamatovat si její jméno.

„Šest a tři čtvrtě.“

„Šest a tři čtvrtě, to je moc pěkný věk, to teda.“

„A až mi bude sedm, po prázdninách půjdu do velké školy.“

„Fňha. To bude paráda, co? A copak chceš dělat, až budeš velická?“

„To ještě nevím,“ odvětlí Olivia vážně. „Ráda kreslím. Ale možná půjdu pracovat k tátovi do firmy. Arthur tam bude pracovat taky, až na to, že nechce. Chce být hloubkový potápěč.“

Hloubkový potápěč? Chudák Arthur. To bylo asi zoufale vynalézaivé přání. Cokoli, jen aby se nemusel stát nástupcem svého otce ve světě obchodu.

„Arthur?“ zopakuje Patrick tázavě a znovu se ohlédne přes rameno.

„Můj starší bratr,“ vysvětlí Olivia.

„Z manželova prvního manželství,“ cítím potřebu upřesnit. „Je o hodně starší než Olivia. Zrovna dostudoval univerzitu.“

„Aha.“ To jediné slovo v sobě skrývá studnu pochopení. „Arthurova matka zemřela?“

„Ano, ale, no, tou dobou už byli nějaký čas rozvedení.“

Až opožděně mi dojde, že v Irsku je rozvod nezákonný.

Silnice do Dublinu je ve srovnání s tím, na co jsem zvyklá, klidná a těch několik aut jedoucích v protisměru se zdá být vesměs ve stejném stavu jako to, ve kterém sedíme my. Potkáme také pár traktorů, starých a rozhrkaných, a dokonce i povoz tažený oslíkem. Upozorním na něj Olivii a ta na něj zůstane vyjeveně zírat. Koně už samozřejmě viděla, když nás Graham vzal na dostihy v Cheltenhamu, ale něco takového ještě nikdy.

Přejedeme most a najednou se ocitneme v srdci města, kde ulice lemují vysoké budovy z devatenáctého století a dlouhé řady obchodů. Hotel Gresham je obrovská kvádrová stavba, která vypadá, jako by měla snad tisíc oken. Zastavíme u obrubníku a Patrickův mladý řidič vystoupí a vytáhne z kufru naše zavazadla. Trvá na tom, že nám je odnese až dovnitř.

Skloním se k okénku a poděkuji Patrickovi za jeho vstřícnost.

„Ále, za málo, za málo,“ zamumlá, jako kdyby podle něj prokazování laskavostí zkrátka patřilo k životu.

„Moc to pro mě znamenalo,“ ujišťuji ho a jeho tmavá vrásčitá kůže jako by ještě o odstín ztmavla. Nechci ho dál uvádět do rozpaků, a tak to nechám být. Jeho mladému příbuznému se pokusím nabídnout peníze za benzín, ale on se jen ušklíbne a mávne nad tím rukou. „Rád jsem pomohl. Šak to ani nebylo z cesty. Užijte si svůj pobyt v Dublinu, jo?“

A tak jsme tady, v Irsku.

Ne že bych cítila vyloženě úlevu, ale ten široký pruh vody, který mě teď dělí od Grahama, mi dává naději, že psi, co jsou nám v patách, ztratí stopu.

2

GRACE

Večer v dublinském hotelu je hotová zkouška ohněm. Olivia, zmatená a utahaná z celodenního cestování, nespí, kdy má, a spí, kdy nemá, takže z večere je drahá katastrofa. Obě jsme zmožené únavou. Je to dlouhý večer, během kterého se ji snažím ukonejšit několika pohádkami od Beatrix Potterové ze sbírky, o níž jsem netušila, že si ji přibalila. Není divu, že byla její taška tak těžká. Olivia se ale ne a ne uklidnit, až nakonec z čirého zoufalství zapnu televizi. Aniž by nám příliš záleželo na tom, na co se vlastně díváme, zhlédneme apaticky jakýsi sitcom, o kterém jsem nikdy neslyšela a už ho nikdy nechci vidět. Olivii celou dobu padá hlava, takže pochybuji, že si z něj bude něco pamatovat. Já určitě ne.

Když konečně usne, tělem mi začnou zničehonic otřásat tiché vzlyky, které se mi derou až kdesi hluboko z nitra. Jsem vyčerpaná, nejen dnešním dnem, ale všemi těmi lety, během nichž jsem zůstávala pohřbená pod tíhou života, který jsem se naučila nenávidět. Vážně nevím, jestli roním slzy štěstí, protože jsem se vysvobodila ze svého tragického manželství, nebo jestli pláču strachy z toho, že mi Graham dýchá na záda a že jsem jeho diktátorské nadvládě ve skutečnosti vůbec neunikla.

Myslím, že jsem to ze sebe všechno vyplavila, protože ráno se probudím s novým odhodláním. Ať se stane cokoli, vybudujeme si

pro sebe nový život. Vím, co dělám, ale svou ubohou dceru jsem vytrhla z bezpečného domácího prostředí a zatáhla ji do dobrodružství, které jí teď musí připadat spíš jako zlý sen. Jednoho dne pochopí, že jsem to udělala pro její dobro.

Na recepci se odhlásím, zaplatím v hotovosti a pak se taxíkem svezeme na vlakové nádraží. Říkala jsem Patrickovi, že si chci Dublin prohlédnout, ale teď na to není vhodná doba. Třeba si sem můžeme někdy zajet na víkend, až se trochu zabydlíme a Olivia si zvykne na naši novou situaci. Teď chci jen najít svůj nový dům a nastěhovat se do něj.

Vlaky tu jsou stejně zchátralé jako u nás doma. Ale musím přestat nazývat Anglii domovem; teď je náš domov tady. Máme štěstí, protože vlak do Corku má jen půl hodiny zpoždění a je poloprázdný, takže ta čtyřhodinová cesta nakonec ani není taková hrůza, jak jsem čekala.

Olivia se nijak neprojevuje, ale je na ní vidět, že je zmatená. V jejím případě se jedná o krok do neznáma ve více než jednom slova smyslu. Ví, kde se Irsko nachází na glóbusu, protože jsem jí ukazovala, odkud před mnoha lety, v dobách, které jsou pro ni dávnou historií, přijeli její praprarodiče. Ale to, že se tu skutečně ocitla, a navíc bez Grahamovy autoritativní přítomnosti, jí pravděpodobně připadá spíš děsivé než osvobozující. Pochopila, že ji tatínek nepřijde zachránit, alespoň ne hned, takže se musí spokojit se mnou, přestože jsem teď v jejích očích zlá čarodějnice. Netuší, že tenhle výlet nemá plánovaný konec, a já doufám, že mě kvůli tomu nezačne nenávidět. Jednoho dne jí vysvětlím, že to *já* ji zachraňuji před *ním*. Nemá ponětí, co s ní Graham zamýšlel, a vliv bohatého obchodníka by i v dnešní době hravě převážil nad námitkami jeho bezvýznamné manželky.

Nechtěla jsem ji odloučit od jejího domova a otce, ale pravdou je, že se bojím. Nejen o ni, ale i o sebe. Olivii by Graham zmanipuloval ke svým účelům, ale mě? Kdybych se nechovala jako poslušná,

oddaná ženuška, což je v jeho světě má jediná úloha, co by udělal? Nevím, a přesně z toho důvodu závisí můj duševní klid na křehkém a nejistém předpokladu, že uniknu odhalení. Graham nemá rád, když lidé vzdorují jeho vůli, a nedopustí, aby z něj někdo dělal hlupáka. To, že mu utekla první žena, bylo možná trapné, ale pokud by ji následovala i ta druhá, už by si to za rámeček opravdu nedal.

Uháníme kolem rozlehlých vlnitých zelených polí posetých malými skalnatými výběžky, ale úplně jako v Anglii to není. Mezi křovisky nejsou žádné stromy a tu a tam stojí v krajině osamělé stavení. V jednom okamžiku lze v dálce zahlédnout několik mlhavých hor, které zvěstují cosi většího a divočejšího, než je anglický Lake District. Projedeme několika městy, ale většina cesty se vine nekonečnou zelení. Žádnými čtyřiceti odstúny, jak se zpívá v té písničce, ale bezbřehou, jednotvárnou zelenou pouští.

Do Corku dorazíme v půlce odpoledne, a i když jsem doufala, že bychom mohly rovnou pokračovat dál na západ, rozhodnu se zůstat přes noc. Nedokážu si představit, že bychom se měly pokoušet najít naši chalupu v nastávajícím soumraku. Nehledě na to, že si stejně ještě budeme muset nakoupit povlečení a další nezbytnosti. Chalupa je opuštěná už dlouho, takže určitě bude potřeba ji pořádně uklidit, ne-li něco víc. V hloubi duše doufám, že ji neobsadili squateři.

Odchytну taxi a poprosím řidiče, zda by nás mohl odvézt k nějakému ubytování, odkud je to dostatečně blízko na autobusové nádraží, abychom tam ráno mohly dojít pěšky. Skončíme v dalším velkém, starém hotelu a já zaplatím malé jmění za privilegium strávit noc v poněkud omšelém pokoji. Mám na výběr buď to, nebo najít levnější ubytování o kus dál a zítra platit dalšího taxíka, který by nás odvezl na autobus, takže to holt překousneme.

Zítra, utěšuji se, už budeme konečně tam, v Roone Bay, a já budu moct přestat rozhazovat peníze. Navzdory mému letitému soužití s Grahamem, kdy jsem o peníze neměla nouzi, jsem nebyla

vychovaná k rozmařilosti. Je až překvapivé, jak málo stačí člověku k životu, když si sám vaří a nechodí z nudy bloumat po obchodech a hledat, co by si koupil.

Ta myšlenka mě přiměje k úsměvu, protože mi připomene písničku, kterou mi zpíval táta, když ho nevyлéčitelná nemoc a dusivý kašel připravily o práci i o jeho pěvecký hlas: *Plné ruce práce s nicneděláním, makáme celý den, hledáme všechno možné, co nedělat nebudem...*

Když se následujícího rána blížíme k autobusovému nádraží, Olivia ztropí scénu, jakou svět ještě neviděl. „Chci domů,“ nařiká s narůstající hysterií. „Chci svůj pokojíček! Chci tatínka!“

„Už jsme skoro tam,“ šeptám do ucha tomu rozběsněnému tornádu, ve které se proměnilo mé dítě, a pokouším se ho uklidnit. „No tak, zlatíčko. Už jenom jeden autobus a budeme tam, na dědově krásné staré chalupě. Je tam i zahrada, a až si trochu odpočinem, můžeme se odtamtud projít na pláž.“

„Já nechci dědovu chalupu! Nechci na žádnou pláž! Chci DOMŮ!“

Stojíme těsně před autobusovým nádražím. Máme ho na dosah ruky, ale přitom by od nás klidně mohlo být milion kilometrů daleko. Už vidím i autobus, kterým máme jet. Kufrý jsem musela položit na zem, abych mohla oběma rukama držet Olivii, protože ta se mi snaží s tvrdošíjnou a bezhlavou zuřivostí vykroutit. Tady, v samotném centru města, křižuje silnice nepřetržitý proud dopravy, a kdybych ji teď pustila, mohla by vběhnout... v hlavě se mi odvíjí nepopsatelné scénáře.

Olivii obličej je rudý vzteky a celý usoplený. I mně už se teď po tvářích řinou slzy, protože nevím, co si počít. Opravdu nevím. Ještě nikdy jsem nezažila, že by se takhle přestala ovládat. Umí vyvádět – to asi všechny děti. Ale tohle je nad mé chápání. V duchu si představuji, jak se na nás musí všichni dívat a říkat si, jestli jsem to dítě unesla. Vlastně, svým způsobem asi ano.

Kéž bych měla víc odvahy a utratila část své hotovosti za auto. Myslela jsem si ale, že to zvládneme bez něj, a navíc jsem se příliš strchovala, aby nás Graham nenašel. Představovala jsem si, že budeme cestovat v harmonii, společně z okna sledovat mystické Irsko a probírat svůj nový idylický život. A teď tu místo toho stojím ztrhaná, s rozumem v koncích, ochromená svou vlastní neschopností si poradit.

„Na který autobus dete?“ zeptá se čísi hlas a vyleká mě. Zamžourám na muže před námi – soudě podle jeho uniformy zřejmě řidiče autobusu. Navzdory mému očekávání nemá rty zkroucené v sarkastickém úšklebku; ba naopak, tvář mu vrásní soucit. „Malá je moc uondaná, že jo. Podte, posadíme vás do autobusu a třeba si pak drobet schrupne a dopřeje vám kapku klidu, hm?“

„Skibbereen,“ podaří se mi popotáhnout, zatímco muž už sbírá mé tašky. „Musím ještě na pokladnu koupit lístky.“

„Tím se nezatěžujte. Můžete zaplatit u řidiče, jak nastoupíte.“

Vydám se za ním směrem ke třem autobusům, které stojí vyrovnané v řadě, připravené k odjezdu. Olivii mezitím došel dech a teď jen rozrušeně funí a škytá. Otrů si uslzený obličej hřbetem ruky. My tedy musíme vypadat jako povedená dvojka. Rozcuchané a v šatech pomačkaných z dvoudenního cestování, s tvářemi smáčenými slzami.

Muž nás dovede k autobusu a dá se do řeči s naším řidičem, který mu pomůže naložit naše kufry. Pak mi naznačí, abych nasedla jako první. Cítím se provinile, že předbíhám frontu, ale nikdo si nestěžuje. V pohledech, které letmo zachytím, se zračí empatie – a nevyřčené pochopení, že řidič zkrátka učinil jediné rozhodnutí, které za daných okolností připadalo v úvahu.

Konečně sedíme v autobusu. Vytáhnu si Olivii na klín a obejm ji. „Mám tě ráda, broučku,“ zašeptám. „Tohle dělám pro nás obě. Však to pochopíš – jednou.“

O pár minut později, když už jsou usazení i ostatní cestující a zavazadla jsou uložena na svých místech, ke mně uličkou přijde řidič a podá mi igelitovou tašku.

„Svačina,“ konstatuje. „Hádám, že jste si na cestu nic sehnat nestihla, co? Těžko se to s malou zvládá samotná? Máte tam taky pytlík sladkostí pro prť.“ Zamrká na mě. „Občas stačí ta správná meducína.“

„Děkuji,“ vysoukám ze sebe. Jeho laskavost mi vžene slzy do očí a já zamžikám, abych je zahnala a mohla vytáhnout peněženku. „Ano, chtěla jsem něco koupit, ale no, chápete... kolik vám dlužím?“

Poplácá mě po paži. „To neřešte. Ať se vám v Irsku líbí.“

Zaskočeně se skrze slzy usměju. „Myslím, že přece jen bude.“

To jsem se tedy pěkně napálila, když jsem si myslela, že bude snadné absolvovat tuhle cestu hromadnou dopravou. Ve skutečnosti na tom za celou dobu nebylo snadného vůbec nic a nejednou jsem ještě byla vděčná za pomoc cizích lidí.

3

GRACE

Zatímco autobus mizí na konci ulice, stisknu Olivii ruku a cítím zoufalé nutkání se za ním rozběhnout a zeptat se, jestli jede zpátky do Corku.

Zmocní se mě panika.

Rozmyslela jsem si to. Nechci být v tomhle malinkatém odlehlem městěčku v cizí zemi. Chci být zpátky v Cheltenhamu ve svém pohodlném teplém domě, kde si můžu jen tak zapnout televizi, stáhnout se do sebe a přetrpět další den. Po zádech mi přeběhne mráz. *Jsem tak sama.* Ale jestli se teď vrátím, Graham se postará, abych už nikdy neměla příležitost znovu odejít. Alespoň ne s Olivíí. Na vteřinu mám dojem, že snad omdlím. Ale nemůžu, ne tady, venku na ulici, lidem na očích. A ne před svou dcerou.

Problém je, že Olivia svého otce zbožňuje. Je příliš mladá na to, aby si uvědomovala, jaký je to manipulátor, že si za každou cenu prosadí plány, které pro ni připravil on, bez ohledu na to, co by si snad do budoucna mohla plánovat sama – přesně jako to udělal Arthurovi. Jestli se teď dostane Grahamovi do spárů, možná už ji nikdy neuvidím. Je sobečtější ochudit dítě o matku, nebo o otce? Mám ale jako matka vůbec na vybranou?

Hluboce zakořeněná nespokojenost a smutek není jen dočasný stav myslí, Grace, řekl mi můj doktor. Je to duševní choroba, která vede

k depresivním stavům a sebevražedným myšlenkám. Opravdu byste měla začít chodit na terapii, než to dospěje tak daleko.

Netušil, že já už jsem tam dospěla. Když se z pouhé představy, že bych jednoduše zavřela oči a nemusela nikdy víc nic řešit, stala nutková potřeba, vyděsilo mě to. A když jsem začala o smrti uvažovat jako o možnosti, kterou bych se měla zabývat, věděla jsem, že je načase s tím něco udělat.

Olivia mě zatahá za ruku. „Mami?“

Obličej má stále flekatý od svého ranního výstupu. Hledí na mě a přemýšlí, proč tam jen tak stojím a nic nedělám. Já jsem ale jako omráčená, přemožená tíhou okolností. Chci být zase dítě, zahodit ten plášť odpovědnosti a mít někoho, kdo mi řekne, co mám dělat.

Přinutím se zpomalit dech. Rozhlédnu se kolem sebe a vrátím se do reality. Stojím na chodníku a naše zavazadla mi leží u nohou. Musím začít jednat. Jsme v malém městečku zvaném Skibbereen na jihu Irska a autobus nás vysadil na zdánlivě náhodném místě v úzké ulici s obchody, kde není žádná autobusová zastávka ani jízdní řád. Budu muset najít někoho, koho se zeptám. „Ano,“ prohlásím a vynaložím přitom veškeré úsilí, aby to znělo rozhodně a sebejistě. „Tak. Pojdme někoho najít. Už jsme skoro tam, slibuji.“

To samé sice slibuji už dva dny, ale tentokrát je to pravda. Možná tu někde mají hotel, kde bychom si mohly trochu odpočinout. Je to lákavé, jenže už jsme tak blízko. Chci konečně dorazit do našeho cíle, který je odsud, pokud se nepletu, šestnáct kilometrů nebo tak nějak. Upínám se k té potřebě s vypětím všech sil. Jako když člověk potřebuje šálek čaje a nachází v něm útěchu, byť to nemá žádný logický důvod.

Vezmu naše kufrы a narovnáám se. Zdá se, že po cestě nějak nevysvětlitelně přibraly na váze. „Chytni se popruhu,“ přikáží Olivii, ale ta už je na to tak zvyklá, že to mezitím stihla udělat sama od sebe.

Zvažovala jsem, že bych koupila nové kufrы, s kolečky, ale bála jsem se, že by je Graham našel. Tomu kolečka u kufrů nepřípadala

důležitá, protože měl vždycky někoho – taxikáře, portýra –, kdo se na lusknutí prstů ujal manuálního úkolu vláčení našich zavazadel místo něj.

Graham koupil tuhle sadu sladěných kufrů na naše líbánky v Benátkách a já jsem na ně tehdy byla hrozně pyšná. Sladěné kufry! Přepravené do hotelu na pozlaceném vozíku! Byla jsem úplně nadšená; vznášela jsem se v oblacích a prožívala svůj sen. Chovali se k nám jako ke královské rodině – a my jsme si tak také počínali. Měli jsme vše, na co jsme si vzpomněli. Novomanželské apartmá, večere pod honosnými lustry, obědy na slunci vedle vodních kanálů a poklidné plavby na gondole mezi honosnými domy prokletého města, které se dosud nez bavilo pachy historických a krvavých vendet.

Všechna ta dekadence byla přímo euforická.

Pro holku z dělnické třídy to byl hotový šok! Vážně jsem si v té době myslela, že jsem vyhrála jackpot. A všichni ostatní si to mysleli taky. Stydím se, když si vzpomenu, že dokonce i jejich závist mi přinášela jistou radost. Ještě teď, o několik let později, kdy se počáteční idylka dávno rozplynula a nahradila ji realita manželství s mužem, který ovládá každý aspekt mého života, by mě považovali za blázna, kdyby věděli, že od něj utíkám. Kdo by chtěl odcházet od takového bohatství? A k tomu opouštět Grahama, cheltenhamskou verzi pana Darcyho – copak mi přeskočilo?

Výlohy skibbereenských obchodů jsou staromódní, s vyřezávanými dřevěnými rámy a sklem, které křiví můj odraz. Když do jednoho takového malého obchůdku vstoupíme, přivítá nás zacinkání zvonku nade dveřmi. Kromě mléka a potravin je tu k dostání podivná směsice dalšího zboží: vesty, knoflíky, šicí nitě a uhláky. Na oprýskaném dřevěném pultu trůní obrovská stará pokladna, za níž stoupají až k nízkému stropu podomácku vyrobené police. Mám pocit, jako bych se vrátila do dětských let, kdy se máma s napěchovanými nákupními taškami plahočila od obchodu k obchodu a já za ní pochodovala jako ocásek, stejně jako teď za mnou

pochoduje Olivia. Postavím kufry na zem a jeden z nich spadne. Jsem příliš unavená, než abych ho znovu zvedala.

Žena za pultem je podsaditá, neusměvavá, kolem pasu má jako prostěradlo omotanou bílou zástěru a šedivějící vlasy v zátylku stažené do tuhého drdolu. Jestli je zvědavá, co jsme zač, nedává to nijak najevo. Skromně ji požádám o pár housek, kousek sýra a láhev mléka, jen abychom doplnily energii. Na nošení toho mám už tak víc než dost a v Roone Bay taky určitě budou obchody.

„Bude to všechno?“ zeptá se, položí zboží na pult a namarkuje nám cenu na pokladně.

Olivia s vyvalenýma očima sleduje, jak na proskleném displeji naskakují čísla a pak se z pokladny s hlasitým bouchnutím a zachřestěním vysune zásuvka s penězi, až se z toho zatřepe celý pult. Podám ženě jednu papírovou bankovku a dostanu nazpět několik neznámých mincí.

„Mohla byste mi ještě říct, jestli odsud jede autobus do Roone Bay?“ poprosím ji nesměle. „Nějak nemůžu nikde najít jízdní řád.“

„Jezdí v pondělí, dnes a v pátek. Akorát dneska už vám ujel.“

Sevře se mi srdce. Nechci tu čekat celý čtvrtek – plýtvat další den – a platit za další dvě noci v hotelu, když už jsme tak blízko. „Aha. Nedá se tu třeba sehnat taxík?“

„Možná budete mít lepší zůstat tady. Hned za rohem je West Cork Hotel. Litten's v Roone Bay bývá přes zimu zavřený a pár měsíců ještě potrvá, než zase otevře. Turisti většinou přijíždí až v červenci.“

Dívá se na mě, jako bych k nim patřila, ale já jsem příliš utahaná, než abych jí vysvětlovala, jak se věci mají. Chvilí na mě hledí a nepochybně v duchu hodnotí můj neupravený vzhled a malátné mlčení, protože nakonec řekne: „Počkejte tady. Sean mi před chvilkou dovezl med a teď si bude v baru dávat večeri, než to otočí domů. Řeknu mu, aby vás svezl.“

Ať už je Sean kdokoli, zajímalo by mě, jestli mu nebude vadit, že dostává příkázáno zajistit dopravu naprosto cizímu člověku. Přítomnost šestiletého dítěte, které se samým vyčerpáním sotva drží

na nohou, by však možná mohla naklonit misky vah v náš prospěch. Nemám energii se s někým dohadovat.

Prodavačka vyrazí svižným krokem ven a nechá obchod až na nás dvě zcela bez dozoru. Kdyby se někomu zachtělo, klidně by si mohl vejít dovnitř, vybít pokladnu a být dávno pryč, než se majitelka obchodu vrátí, napadne mě.

Trvá jí to tak dlouho, že začínám přemýšlet, jestli tam nedošlo k nějaké rozepři. Na jednu stranu jsem v pokušení odejít, ale na druhou cítím povinnost pohlídat obchod.

Nakonec se přece jen vrátí a v těsném závěsu za ní kráčí statný mladý muž. Vypadá zhruba na třicet a podle toho, v jakém stavu se nachází jeho oblečení, by mohl pracovat někde na stavbě. Má na sobě roztrhaný svetr, pod kterým je vidět kostkovaná košile, a džíny tak vyšisované od praní, že změnily barvu na světle šedou. Na hlavě má až po obočí naraženou ručně pletenou čepici s bambulí – tu mu nejspíš pletla žena. Ale oči pod tím nevkusným vlněným kulichem jsou šedé a inteligentní a já si všimnu, že si mě prohlíží se stejně vřelým zájmem.

Z muže se line výrazný alkoholový odér a já zapochybuji, jestli je to dobrý nápad. „Nerada bych vám přidělávala starosti,“ ozvu se váhavě, ale on rychle pochopí, odkud vítr vane, a mé námitky zažene.

„Nic se neděje – měl jsem jen jedno. Řídím docela opatrně a ta stará rachotina ze sebe nedostane víc jak třicet. Stejně jsem se zrovna chystal vyrazet. Kampak máte namířeno?“

„Do Roone Bay, na chalupu mého dědečka. Byl to Connor McCarthy.“

„K McCarthymu? Za mlýnem? U Goosheen?“ Povytáhne obočí. „Ten dům znám. Řekl bych, že to bude chtít pořádný kus práce, jestli tam hodláte bydlet.“

S úlevou přikývnu. „Myslela jsem si to, ale my už si nějak porádíme.“

Chvilí na mě zamyšleně hledí a pak řekne: „No, nejspíš byste se na něj měla nejdřív sama podívat, než se rozhodnete.“

Rozhodnu o čem?

Vezme oba kufry a vyjde ven. Nezbyvá mi než rychle poděkovat té dobré ženě, která ho kvůli mně vytáhla z baru, popadnout tašku s jídlem a pospíšet si za ním.

Sean nás vede po silnici dozadu za obchody, přes klenutý most až k dodávce zaparkované vedle malého potůčku. Je to letitá dodávka – ford, podle značky na robustní kapotě. Na boku ji zdobí emblém MacDarragh's Honey, Roone Bay. Sean hodí naše drahá zavazadla na otevřenou korbu, kde zapadnou do hromady slámy, pak s námahou otevře dveře u spolujezdce a vysadí Olivii doprostřed kabiny. Vyhoupnu se za ní a Sean za námi prudce přibouchne dveře. Dělá mi starosti, že pil, ale když šplhá za volant, nezdá se, že by měl problémy s rovnováhou. Přivinu si Olivii k sobě, Sean zmáčkne tlačítko zapalování a motor se s hlasitým burácením probudí k životu.

Letmo se na mě ušklíbne. „Omlouvám se za způsob dopravy. Pomáhal jsem zrovna MacDarraghovi, tak bylo jednodušší použít jeho dodávku než vykládat moji. Nehledě na to, že med má tendenci lepit.“

Jeho úsměv je nakažlivý a já mu ho bezmyšlenkovitě oplatím. Mám dojem, že je to poprvé za celé měsíce, co jsem se jen tak usmála nějaké nepodstatné poznámce. Trochu se díky tomu uvolním.

Jedeme na západ podél široké, mělké řeky, která teče po naší levici. Musí jít o přílivovou řeku, protože hluboko pod převísem břehu lemují vodu z obou stran pásy bahna. Uprostřed řeky vyčnívají z vody malé ostrůvky, hrdě korunované krátkým travnatým porostem.

„Koukni – labuť,“ ukáže Olivia a nakloní se přese mě.

Těší mě, že je zase víc sama sebou. Možná je to tím, že ví, že už jsme opravdu v poslední fázi naší cesty. Pokusím se projevit nadšení. „A kachny a – jé, podívej! Volavka!“

Pták poklidně kráčí podél břehu a téměř nepřítomně upírá zrak na skvrnitou hladinu, kde vytrvale vyhlíží potravu.

Řeka má na mě uklidňující účinek, ale netrvá dlouho a naše cesty se rozdělí – řeka se klikatí dál směrem k moři, kdežto silnice stoupá vzhůru mezi malinkými políčky a zanedbanými živými plo-ty z přerostlého hlohu obsypaného záplavou bílých jarních kvítků. Zatímco opouštíme říční údolí, zachytím v dálce mlhavé obrysy navzájem se překrývajících horských vrcholků. Krajina kolem nás rychle nabývá drsnějšího charakteru a hemží se skalnatými výběžky hojně porostlými žlutým hlodášem. Vyzařuje z ní divoká a nespoutaná krása. Nedokážu si představit, jak se mohou farmáři na tak neplodné půdě uživit.

Míjíme nespočet odboček vedoucích do míst s názvy, které mi nic neříkají: Aghadown, Skeaghanore, Ardralla, Morahan a další s ještě prapodivněji napsanými jmény, jejichž výslovnost si můžu jen domýšlet.

„Tak odkud jste přijely?“ zakřičí Sean přes hukot motoru. Doted mlčel, možná právě kvůli hlučnému motoru, nebo možná z ohleduplnosti, protože chápe, že se cítím trochu nesvá, trochu ztracená.

„Z Cheltenhamu,“ odpovím. Nemá cenu lhát – Olivia by mě stejně opravila. „Byl jste někdy v Anglii?“

„Ne. Nikdy mě to nelákalo.“

„Takže tady bydlíte celý život?“

„V podstatě ano. Jednoho dne bych chtěl možná navštívit kontinent. Byla jste někdy za vodou?“

„Byla jsem v Itálii. V Benátkách.“

Tiše hvízdne. „To musela být nádhera.“

„Byla,“ přisvědčím. „Bydleli jsme v hotelu Gritti Palace a udělali si prohlídku baziliky svatého Marka. Bylo to neskutečné. Něco takového člověk zažije jenom jednou za život,“ dodám, když si všimnu jeho překvapeného výrazu. Sama nevím, kolik ty líbáňky stály.

Projedeme kolem několika osamělých šedivých statků, než opět promluví: „Takže co vás přivádí sem? To máte jak z ráje do cirkusu, ne?“

„Rozhodně to jsou dva různé světy,“ přitakám. „Mí prarodiče odsud pochází. Všichni čtyři jsou původem z Corku.“

Odtáhne oči od silnice na delší dobu, než by se mi líbilo, a zkoumavě se na mě zadívá. „Aha, takže jste skoro Irka, no jo. Přijela jste sem najít své kořeny, co?“

Zasměju se a přikývnu. Ta myšlenka mi přitom z nějakého důvodu ulpí v hlavě. Možná vlastně ano.

„Už to není daleko,“ konstatuje Sean. „Máte v plánu v Irsku zůstat?“

„Nevím,“ řeknu upřímně a střelím po Olivii pohledem, kterému, zdá se, Sean kupodivu rozumí. Je toho tolik, co by se mohlo stát, že mi začíná připadat téměř nemožné, abychom se zde opravdu usadily nadobro. Jsem zvyklá na městský život, s veškerým ruchem a hlukem, který k němu patří. Tady mám pocit, jako bych se ocitla na jiném kontinentu, ne jen na opačné straně Irského moře. Nečekala jsem, že to bude všechno tak jiné a cizí.

Vyjedeme na kopec, a když se přehoupneme přes jeho vrchol, naskytne se mi výhled, nad jehož krásou se mi tají dech. Jako na dlani se před námi rozprostírá Roaring Water Bay a širší ostrovní oblast Carbery's Hundred Isles; třpytivě modré moře poseté vzdálenými ostrůvky semknutými v ochranném kruhu černých skalnatých břehů. Těch pár jachet, které tam kotví, se na klidné hladině vznášejí takřka nehybně a za nimi se v dáli rozkládá další kus země. Je to ostrov nebo výběžek pevniny, který zátoku obepíná? Někde jsem sice četla, že je zdejší malá zátoka v zákrytu, ale až takhle poklidnou jsem ji nečekala. Není divu, že babička po svém přesunu do Birminghamu vzpomíná na tohle místo s nádechem nostalgie. Najednou mi představa, že bychom tu měly bydlet, už nepřipadá tak strašná.

V příštím okamžiku začneme klesat a panorama je pryč.

Sean ukáže na ceduli do Roone Bay. „Víte, co to znamená?“

„Nevěděla jsem, že to má něco znamenat. Copak to není jen jméno?“

„Znamená to Zátoka rudovlasého chlapce.“

„Pojmenovali městečko po chlapci?“

„Co by ne? Předpokládám, že se k tomu váže nějaká pohádková legenda. Moje matka by vám o tom mohla vyprávět. Ale mně to připadá docela milé.“

Blýskne po mně úsměvem a já mu ho ochable oplatím.

Jsem na pokraji sil, ale díky němu se mi nálada o něco zlepšila. Opravdu je atraktivní, takovým přirozeným, bezprostředním způsobem. Jenže já jsem tady, abych ze vztahu unikla, ne abych se zapletla do nového. Každý rodič by vám mohl říct, že jakmile máte dítě, všechno se změní, protože to dítě je teď také součástí vašeho vztahu. Nerozuměla jsem tomu, dokud se mně samotné nenarodilo miminko.

Sean jako by mi četl myšlenky; dloubne do Olivie loktem a zamrká na ni. „A co si myslíš o Irsku ty?“

„Já chci jet domů,“ prohlásí Olivia a dál hledí z okna, ztracená ve vlastních myšlenkách.

Vyměníme si se Seanem další úsměv. Nechci, aby konverzace ustala, a tak se zeptám: „Mluvíte irsky?“

Zavrtí hlavou. „Takových lidí, co by uměli irsky, už moc nezbyvá,“ odpoví. „Ale šak člověk nemusí umět plynň, aby rozuměl tomu, na čem záleží.“

„To je smutné.“

„To ano. Vymlátili to z nás, ale někteří lidi usilují o to, aby se irština vrátila. Zas se učí na školách.“

„Možná bych se ji měla pokusit naučit.“

Sean se uchechtne. „Pár bodů za snaživost by vám to určitě přineslo. Lidí, kteří se o to pokouší, je dost málo, i mezi těmi, kdo tu mají kořeny.“

Váhám, zda mám podotknout, že i já tu mám přece kořeny.

Pokračuje: „Všichni ti Američani, co sem jezdí hledat svou minulost, mají samozřejmě nasazené růžové brýle. Jaksi přitom zapomínají, že jejich předkové odešli z nějakého důvodu, a to proto, že to byl těžký, krutý život.“

„To je poněkud cynické!“